

כתובתנו באינטרנט - http://www.ohrshalom.net					דוא"ל - info@ohrshalom.net				
כ"ח סיון תשס"ו					גיליון מספר - 95				
כניסת שבת / שיעון קיץ					פרשת קרח				
חברון	י"ט	ת"א	חיפה	ב"ש	חברון	י"ט	ת"א	חיפה	ב"ש
19:26	19:28	19:28	19:21	19:29	20:31	20:34	20:34	20:35	20:32

העלון מוקדש לרפואת אלון בן יפה יהונתן בן ברכה הילדה חיה בת שרה שירה שירין בת רוחמה טל שמחה נתנאל בן מרים	העלון מוקדש לברכת שירה שירין בת רוחמה טל לזש"ק שלומי בן דליה זוגתו שרון בת שרה לזש"ק	נר ה' נשמת אדם העלון מוקדש לע"נ מוניה מיכאל בן יוסף ז"ל העלון מוקדש לע"נ אלי משנטוב בן מזל טוב ז"ל
--	--	--

מאורות הפרשה - "וידוע ה' את אשר לו"

"וַיַּדְבֵּר אֱלֹהִים אֶל-קַרְנֶךָ וְאֶל-כָּל-עַדְתְּךָ, לֵאמֹר, בְּקֶרֶב יִדְעֵי יְהוָה אֶת-אֲשֶׁר-לוֹ וְאֶת-הַקְּדוֹשׁ, וְהַקְּרִיב אֵלָיו; וְאֵת אֲשֶׁר יִבְחַר-בוֹ, יִקְרִיב אֵלָיו" [במדבר, ט"ז] הכוונה בתיבת "בקר" שיבוא זמן שבו יזרח אור הבהיר על כל העולם ואז "וידוע ה' את אשר לו", כלומר, כל אחד מעם ישראל אשר הם להש"ת ידע שכל מה שעובר עליו כל מיני ניסיונות שהיה נדמה לו שהיה רחוק מהקב"ה, מחמת שיש לו מלחמת היצר בכל עת, לכשיבוא הבקר לעתיד לבוא בב"א, יתודע אליו שזה היה עניין עבודת הבורא ב"ה.

"ואת הקדוש" מה שהם רואים קדושים וצדיקים אשר נשפע עליהם שפע נבואתו זה מחמת "והקריב אליו" שהם קרבו את עצמם מכבר ותקנו כבר את נשמתם וטהרו את אבריהם שיוכל לחול עליהם השראת קדושתו, ועם כל זה "ואת אשר יבחר בו יקריב אליו" כלומר אף מי שאינו במדרגה זאת רק כל איש ישראל אשר יבחר בו ית"ש ובעבודתו ואף שבקושי יבוא לו העבודה הזו, ועם כל זה לא ימאס ח"ו בעבודת ה' ובתורתו "יקריב אליו" היינו שהש"ת יקרבו אליו "ויראו עינינו וישמח לבנו" ונראה שלא נפל חלילה שום דבר מעבודתנו ארצה לחיי העוה"ב.

ואמר האדמו"ר זצ"ל שמסופר שהרב הצדיק מלעלוב אמר בשבת קרח על שולחנו הטהור הרבה פעמים "וקרח שפיקח היה" ולא אמר תורות אחרות, שהבין את דבריו על דרך שכל אשר בשם ישראל יכונה מוזהר לשמור את עצמו שלא ילך בתורה הקדושה בדרך של התחכמות כלל, כי אם הולך חלילה בהתחכמות יוכל ליפול ח"ו להתחכמות רעות ומביישות, ומינות רח"ל.

רק יאמין באמונה שלימה בפשטות שמה שהזהירה התורה הקדושה לעשות ושלא לעשות היא מה שמסביר התנא [אבות] "כל שיראת חטאו קודמת לחכמתו חכמתו מתקיימת".

כי לכאורה קשה על דתן ואבירים שהיו גדולי ישראל ובודאי היה להם אנשים אשר היו מסתופפים בצלם כחסידי אצל רבותיהם, היתכן שהיו יכולים לידיבק בהם הלא ראו בהם כל מה שעשו היפך התורה, שהותירו מהמן, ועוד. ואיך מלאה ליבם להתחבר אליהם?

אף זאת היתה שהם היו הולכים תמיד בתורה בהתחכמות ואמרו מאן יימר שאם נותר מן המן שיתלעו ועשו זאת למען יברר האמת, שכל מה שנכתב בתורה הוא אמת ונכון, וכן כל מה שעשו היה בזה האופן להראות לכל שלא טוב לעשות מה שנאמר אלא שצריך לברר בתחילה את האמת. אבל סופם מוכיח על תחילתם שצרעת המינות פרוחה במצחם וכפרו בתורה ונעקרו מן העולם.

על כן, צריכים להיזהר שלא לסור ח"ו מהתורה הקדושה ימין ושמאל ולא לילך בהתחכמות רק להאמין באמונה שלימה ובפשטות ולילך "בעקבי הצאן" ולעשות מה שנאמר לעשות ולקיים מה שנאמר בתורה שלא לעשות ולהיות מ"יראת חטאו קודמת לחכמתו חכמתו מתקיימת".

לאחר שאדם אומר את דבריו בא אליו רצון לומר גם מעט דברי "מוסר".
כמובן אין מדובר כאן על דברי מוסר במשמעותם הרחבה, אלא יותר במובן התנ"כי של המילה - כמה מילים פנימיות רציניות המבטאות את הכוונה הטובה. אמירת מוסר פרושה, העמדת הדברים על משמעותם היסודית, והבעת עיקרו של הרעיון. זהו פחות או יותר הרצון לומר לבני אדם: שפרו מעשיכם, תקנו את עצמכם היו טובים יותר.

אולם כאשר מגיעים לאמירת דברי מוסר הרי גם האומר וגם השומעים חשים רגש מוזר של דחיה. הדחיה הזאת נראית כמורכבת מכמה וכמה רגשות שונים - יש בה בוז ולגלוג, יש בה פחד, ויש בה בושה ואי-נעימות. ובעצם רגש אי הנעימות הוא הגובר פה, הרגש הגורם לאותה צמרמורת בלתי נעימה (כתחושת מגע בצפרדע) שאדם מרגיש כאשר הוא מגיע אל דברי מוסר. העובדה הזאת היא עובדה קיימת, והרגשה זו היא הרגשה כללית המעוררת את העניין לשאול: מה היא בעצם סיבתה של הרגשה זו? אחר עיון קצר נוכל למצוא שדחייה זו מקורה הוא פנימי והיא יסודית לשמיעת כל דברי מוסר בזמננו.

האם האדם הקורא או שומע דברים עושה זאת בכדי לתקן את עצמו לשפר את מעשיו ולהיטיב דרכו? - התשובה ברוב רובם של המקרים בזמננו, היא שלילית לחלוטין. הקורא אינו מעוניין כלל בקבלת מסקנה מן הדברים אותם הוא קורא. הוא אמנם קורא ושומע אך אינו מעוניין כלל במוסר שבדברים, אותו דבר שקוראים לו בחסידות "הבכך", כלומר השאלה המתעוררת לאחר הלימוד, קריאה או חויה - "ובכך" מה עלי לעשות? אותו "בכך" נעדר כליל בנפשו של הקורא המודרני. שאינו מעוניין ללמוד משהו פנימי כדי להיות טוב יותר.

משום מה הוא קורא ולומד? משום שהוא רוצה להשתעשע ולבלות את זמנו, או לעתים מפני שהוא חפץ דעת בלי להוסיף עמה גם מכאוב. ברור שגם בדברים שאין המוסר בהם גלוי לעין הריהו ניכר בכל זאת לקורא המבין, אולם בצורה זו אין הדבר פוגע בו - זהו מעין משחק מחבואים בין האומר או הכותב ובין השומע; האומר משתדל להסתיר ולהטמין את ה"מוסר" שבדבריו בתוך לבושים מחשבתים מסובכים, או צורות לשוניות נאות. ואילו השומע לעומת זאת משתדל בזהירות להמנע "מלבלוע בטעות" איזה רעיון טוב, המוצנע בתוך הדברים שהוא שומע. ומשום כך המוסר המסודר החבוי בתוך הדברים הוא תופעה רגילה שאין שמים אליה לב במיוחד. אך לא כן המוסר הגלוי. המוסר הגלוי הוא הפניה ישירה אל האדם להיות טוב יותר. ופניה זו גורמת להרגשה כפולה, מצד אחד רוגז ומצד שני - רחמים ואי נעימות.

הקורא כועס על הכותב המעמיד בפניו את המוסר בגלוי, כך שעליו לעשות את הדבר השנוי עליו - לדחות במודע ובגלוי את דברי המוסר, לגלות לעצמו שאין הוא חפץ כלל וכלל באותם הדברים, וכפיה זו מעוררת תמיד כעס לא ברור - אבל חזק ומורגש. ומצד שני מעורר המוסר הגלוי רגש של בוז רחמים ואי נעימות כלפי הכותב, הקורא אומר לו כביכול בליבו: הרי יודע אתה שאינני מעוניין כלל בכל הדברים הללו, שאין אני רוצה ללמוד בעצם מאומה. ומשום מה אתה מתאמץ כל כך, מקוה ומאמין שתוכל להועיל לי? משום מה תבזבז את כוחך לריק?

וכאשר נצרף את שתי ההרגשות הללו יחד עם אותה מבוכה שבשמיעת דברים גלויים שאינם מוסתרים ומצופים (שהיא מעין הרגשה של ראיית אדם ערום מהלך בתוך הרחובות ההומים מבני אדם לבושים) ככל שאר הדברים שכותבים הרי נוכל להבין את רגש הדחיה הבלתי נעים שאדם מרגיש כשהוא שומע דברי מוסר.

ומהו המוסר היוצא מדברים אלה? - המוסר הוא ברור וגלוי; אדם צריך להשתדל להלחם בעצמו ולשבור את הנטיה להתעלם מדברי מוסר. להשתדל דווקא למצוא בכל דבר את דברי המוסר שבו שיביאו להתעלותו ולהתקדמותו.

כל דבר ודבר שאדם רואה או שומע הוא הוראת הנהגה בעבודת ה'. וזהו עניין העבודה - להבין ולהשכיל מכל דבר דרך בעבודת ה'". (רבי ישראל בעש"ט)

חסידי מספרים כי איש אחד בא לפני רבי לוי יצחק מברדיטשוב וקבל לפניו: "רבי, מה אעשה בשקר המעורב בקרבי?"

לאחר שהחריש שעה קלה, הוסיף: "אוי, אף מה שאמרתי זה עתה לא באמת אמרתי! לא אמצאנה עוד לעולם!" מלא ייאוש התנפל על הארץ.

אמר הרבי: "כמה מרבה הוא לבקש את האמת!" הרים אותו ביד רכה מן הארץ, כשהוא מלמל את הפסוק "אמת מארץ תצמח."

מאורות מנהגי רבאנין – נטילת ידיים לסעודה

א. הנטלה הייתה בעלת ג' ידיות.

ב. היו נוטלים את הכלי בימינו ומעבירו לשמאלו.

ג. היו שופכים פעמיים על יד ימין ואח"כ פעמיים על יד שמאל.

ד. לאחר הנטילה היו אומרים רק ברכות על נטילת ידיים והמוציא.

עאורות "היכל הברכה" – "וידע בהם את אנשי סכות"

"וַיְדַבֵּר אֶל-קַרְנָח וְאֶל-כָּל-עֲדָתוֹ, לֵאמֹר, בְּקֶרֶךְ וַיְדַע יְהוָה אֶת-אֲשֶׁר-לוֹ וְאֶת-הַקְּדוֹשׁ, וְהַקְּרִיב אֵלָיו; וְאֶת אֲשֶׁר יִבְחַר-בוֹ, יִקְרִיב אֵלָיו" [במדבר, ט"ז]
כתב הסבא קדישא מהרי"א זצוק"ל ז"ל: "...וידע בהם את אנשי סכות [שופטים, ח] שהוא בחינות דעת קל דנוקבא עטרא דגבורה שצריכין מיתוק מן החסדים אם לאו "וידע" וישבר בגבורת קשות, את אנשי סכות.

ובכאן כתיב "בקר" שהם חסדים דבקר [כמבואר במ"א] שהם טיפת החסדים שביסוד "בקר" דאברהם סוד חוט של חסד היורד דרך חוט השדרה "הבקר אור", בקר דכדין כתרא דכהנא אתער אי אתון כהני הא בקר פלחו עבודה דבקר, ולית מאן דאבחין מלה אלא בקר, אי תתחזון לאשתראה בסטר דינא בקר לא סביל לכו דהא לא זמניה הוא.

ואי תתחזון לאשתרעא בחסד הא זמניה ויקבל לכו במה בקטרת [עיין בסוד הקטרת בזוהר רקיע ויקהל] המעצר המגפה כי מברר כל הברורין ממות לחיים, וכשיתברר מלכות דמלכות דעשיה אז כתיב "בלע המות לנצח" שאז מסתלק החיות מהם לגמרי וכשתצא בחינה זאת מן הקללה אזי יתבטל והוא ימשול "בך" אלא הגבורות יתנהגו את העולם ברצון.

ולכן אמר להם שיקרבו קטרת בבקר, שהוא העת שמעלין הברורין לצורך היחוד. [עיין בגלגולים] שהגבורה שמשפיע היסוד דרך יחוד הם גבורת זכרים משפיעים כל טוב. [עיין לק"ת בפסוק עבדך היה ירא את ה']

ואתה ידעת כי בעת התגלות הדעת של יסוד אבא שביל עליין דעת דמשה ששם במקומו אין שם ואו אלא יוד, כטעם "ושביליך" יתיר יוד, כידוע, עבדך היה ירא את יהו"ה, היה מאיר בי כל כך עד ששם אדנ"י שבי מאיר כשם הויה.

וזהו "בקר וידע יהוה את אשר לו" בחינות "את אשר לו" עם כל הברורין הטובים מאירין כשם הויה ע"י התגלות הדעת דאבא ונמתקין גבורת הדעת של "וידע בהם את אנשי סכות" וכללות הענין כי משה אמר להם ע"י עבודה של בקר צדיק יסוד עולם שכלול חסד וגבורה של אברהם ויצחק קץ חי, כנודע, הוא מאיר ומשפיע בשם אדנ"י עד שמאיר כמו שם הויה"ה זכר והגבורות שבה משפיעין רב טוב.

והוא "את אשר לו" שתהיה מאירה הויה"ה זכר רחמים משפיע רב טוב "ואת הקדוש" [עיין זוהר אמור] כל קדש הוא בחכמה גבורה דעתיק "זהב הארץ ההוא טוב" ואנהיר בחד שבילא דקיק ואתרשים חד ואו דנהיר בו, האי קדש ואיקרי "קדוש" והוא בהתפשט יסוד אבא עד בקר יסוד דזעיר ואז נעשה קדוש גבורות זכרים ומשפיעים כל טוב, ואנהיר ומשפיע לסופא דכל דרגין ואיקרי קדוש בתוספת הא, "ואת אשר יבחר בו" שבכל יום נתבררין ברורין לימוד "הקדוש יקריב אליו" למדרגות זכר רחמים ומשפיע כל טוב. וכל זה נעשה בכל יום ע"י התפלה והקטורת ואם יהיה עת רצון לרצון לפניו, ישאר זה בקביעות ויתבררו כל הברורין לתכלית הטוב ויעלה בידכם כרצונכם אם יהיה רצון הבורא והיחוד שלכם יעלה לרצון לפניו בודאי תבוא את קץ הגאולה וגם אני מסכים. אבל דבר גדול כזה ומדרגה גדולה כזאת אם ימצא בידכם איזה פניה דקה מן הדקה תדחו מזה, ותבוא לשאול תחתית כמו שאירע לאלישע אחר וכיוצא בו.

וכאשר נסלנו להוליד אז חדל להיות

צפורשן הכל עהור כי היכר הרע של הגזרות חזר לנולד קדוש כולו עוז וסייע לעבודת האל יתצדק וצפורשן הם לצוסי חקדים וגזרות והדעת כולל פניהם צקוד ואונת ואז נקראין הגזרות חונט יצועות שנכללין ציונין ואז נקרא הזעיר גבור ונלחמה ונכח אלז האורות של חרצ ששולמת אונת לזעיר להאיר לנוקצא שלא ידבקו זה הקליפות והוא נותן כח צנוקצא להתחזק בגזורה אחר שהן נוקיפין לה צקוד אור נוקיף להגן עליה צקוד ונגזרי ישראל כולה אחוזי חרצ שכלחזין נחרצ קס"ו ד"ס שהוא עיקר צשמיים זאת ונלונד"י ונלונד"י ד"ס ועם זה נשנורים נפחד צלילות והוא דינה של גיהנם והנה נכאן נראה שקאי יצועות על חונט גזרות וצאונת כתיב הוסיפה יוניכך ותושע לו ינינו עיין שער אריך פי"ד כי צפן אחד דעתיקא יש צו הויה יהוה יוד הי ויו הי יוד ויו דלת הי יוד ויו יוד ויו הי יוד וזה ונ"צ אותיות וצחיכות שער עליון ון הנ"צ הוא צכתר והנ"א אותיות הם תשעה ספירות וכל אחד כלול ון נ"א שערים הוא שס"ע וס לדי פא לדי והם ש"ע נהורין דצפנים דעתיק והנה נודע חונטים שערים שיש צציקה והוא ענין

לכרה ארח כי האורה צא ון הגזרות ולא כפקק לגמרי רק שלא כשאר אלז חלק אחד שהוא חיותה חונט כנצורה צלק"ת תלים אף תכון גזורה שהוא אף תכון לתצל שהוא נוקצא י"ג צוסמין הנזכר והם תצל לשון תצלין וגזורה יורד בגזרות שלה לשמרה ואלנולא נוראה היה ח"ו פוגמים זה החילוכים והן הן חונט עלין תקיפין לסחרא לה לכ"י ולנטרא לה ואינון חונט איקרון יצועת כי קוד יצועת נוקוד ש"ע נהורין נלצוט הנשונה אומיתיות וונה שכבר נתצבר ון הגזרות לתכלית הנוצ ועיין ליקוטי תלים דע כי שם ס"ג צריצוע קס"ו ושם אהיה צריצוע ד"ס הוא קוד חר"צ ואינו נותגלה רק ס"ג והנה י"פ דם והנקור עולה אונת והנקור נונתק אונת שיהיו כולם דם עהור אש ליהנו לכונס התורה צקוד ש"ע נהורין של נרת ואונת ששם עשרה דמים כולם עהורים וככללין אלז צאלו שנאלח ציוניה ונעשין חונט יצועת וכשנחתפטיין צעשיה נעשין חלילה חונט דמים ענאים שיונקין מהם הקליפות אלז

השיעור השבועי

השיעור השבועי בפ"ש מתקיים בכל יום
חמישי בשעה 21:30
בבית משפחת צחור 404/21
טלפון – 029964160
הצבור מוזמן